

3

Μετα την αναζήτησή (της Κορης) και τον ιερο γάμο ενα μεγάλο φως φωταγέ και αντηχούμε η φωνή του ιεροφάλη: «Η μεγάλη θεά γεννήσε ενα ιερο παιδί: ή Βριμω γεννήσε το Βριμό!». Ποια απο τις δυο γεννήσε το παιδί: η μητέρα η η κορη; Αν στηριχτούμε στο δεδομένο πως στην Ελευσίνα η Βριμω είναι η Δημήτρα και, παλι, στο αρκαδικο μυθολογία, αυτή μπορεί να είναι μονο η οργισμένη και θλιμμένη μητέρα και το παιδί μπορεί να είναι μονο η ξαναγεννημένη κορη της, που στην Αρκαδία ονομαζοταν κι αυτή Δεσποίνα, «Κυρία». Ο ιερίφαντης όμως δεν αναγγέλνε τη γέννηση Κορης αλλά Κουρου — ενός θεϊκου παιδιου. Κι αυτο δεν ερχεται σε συγκρουση με την ιδέα μας. Γιατι η Βριμω δεν είναι η Δημήτρα μ ο ν ο, σαν διαφορετική απο την Περσεφονη είναι η μη διαφοροποιημένη μητέρα κ α ι κορη. Το παιδί είναι κι αυτο μη διαφοροποιημένο — είναι μονο α υ τ ο π ο υ γ ε ν ν η θ η κ ε, ο καρπος της γέννησης. Η ιδέα τ η ς γ ε ν ν η σ η ς που τα περιχει ολα, η αιωνία επαναλαμβανόμενη αρχή της ζωής, ενώνε μητέρα, κορη και παιδί σε μια μονάδα γεμάτη σημασία. Το νόημα της γέννησης δεν είναι η αρχή όλων των πραγμάτων, όχι η μοναδική, η πρωταρχική αρχή, αλλά η σ υ ν ε χ ε ι α σε μια αδιάκοπη διαδοχή γεννήσεων. Στην ταυτότητα μητέρας και κορης, η μητέρα που αιωνία γεννάει παιδί φανερώνεται σαν μια αιωνία υπαρκή και σ αυτήνης την υπαρκή και το πεπρωμένο μπαίνουν οι μυσούμενοι. Το παιδί είναι το σημάδι πως αυτή η διαρκεία είναι κατι πιο πολύ απο προσωπική πως είναι η συνέχεια και η συνεχής ξαναγέννηση στον απογονο.

(Κ. Κερενί: Τα μυστήρια της Ελευσινάς)

4

Μεσα (...) απο το σπορο του σιταριου και τη Μητέρα-Κορη θεά (...) ανοιγεται το οραμα (...) στην «αδυσσο του πυρηνά». Καθε σπορος σιταριου και καθε παρθένα περιχει, ας πουμε, ολα του τα παιδια κι ολα της τα παιδια — μια ατελειωτη σειρά απο μητερες και κορες που είναι ενα πραγμα (...).

Ο μετοχος των μυστηριων εβλεπε και παθητικά ζουσε το υπερατομικο δεν απολυτρώνοταν με αυτο, μαλλον γινόταν βεβαιος κι ευτυχισμενος σε αυτο, γιατί σ αυτο κερδιζε σοφία χωρις λογία (...). Οι Ελευσινιοι ζουσαν μια πιο πολύ απο ατομική μοίρα, τη μοίρα της οργανικής ζωής γενικά, σα δική τους μοίρα. Σαν Ελληνες δεν είχαν τόσο συνειδηση της «αδύσσου» που ανοιγόταν στην ίδια τους την υπαρκή, όσο της «υπαρκής» μέσα στην οποία αυτή η αδύσος ανοιγόταν. Η «ατελειωτη σειρά» δε σημαίνει γι αυτούς τιποτα λιγότερο απο ατελειωτη υπαρκή — υπαρκή καθαρή και απλή. Ζουσαν την εμπειρία της υπαρκής, τον πυρήνα του πυρηνά, να το πουμε έτσι, σαν την ίδια τους την υπαρκή. Η γνώση της δε μετατρέπονταν σε ασταθή σκέψη η λογία. Αν είχε κανει αυτο, το παραδόξο αυτής της εμπειρίας, θα μπορούσε να είχε ονομαστεί «εμπειρία» του ατομου για το υπερατομικο, κατοχή ολης της υπαρκής σαν δικής του. Το ιδίωμα και το βλέπομενο πραγμα, η γνώση και η υπαρκή, όπως σε καθε μορφή της ελληνικής ζωής και σκέψης, ανακατευονταν σε μια ενότητα. Εφταναν να διεκδικουν για τον οραματικό γνωστη μια ιδιαίτερη θέση σχετικά με την υπαρκή: ευτυχισμενος οποιος ειδε τετοια πραγματα, λεί ο ποιητής η τύχη του μετα το θάνατο θα είναι διαφορετική απο των άλλων. Αυτος προσωπικά θα κατεχει τη διαρκεία που λογικά ανήκει μονο στον απρόσωπο πυρήνα, στην χωρις οραση και γνώση οργανική ζωή — όσο αυτή η διαρκεία σημαίνει πραγματικά «συνεχεία».

(Κ. Κερενί: Τα μυστήρια της Ελευσινάς)